

Ramsko-Zatonjska peščara i Srebrno jezero

Izveštaj sa akcije preuzet sa FB profila Ivana Sokolovića

Lep dan proveden sa udruženjem Poželi želju na destinaciji koja mi je uvek izmicala, jer je nekako „skrajnuta“ na geografskoj karti. Stigosmo do Dunava i Rama nakon nekih 4 sata vožnje i ukaza nam se Dunav, i nebo iznad Dunava išarano kemptrejsima (zdušnim zaprašivanjem svega živog iz aviona nepoznatih oznaka i vlasnika). Dočekao nas je kustos muzeja zadužen za tvrđavu Ram i veoma živopisno nam govorio o istorijatu same tvrđave. Tvrđava Ram spada u najstarija artiljerijska utvrđenja u Srbiji. Nema pouzdanih podataka o vremenu nastanka tvrđave Ram, ali se prvi put pominje 1128. godine, kao mesto u čijoj blizini su se sukobile vizantijska i mađarska vojska. Po nadiiranju Otomanskog carstva u naše krajeve, nastavili su svoja osvajanja u Mađarskoj. Za Ram su se otimali Ugari, Vizantijci, Turci. Prva legenda o postanku ovog sela vezuje se za osnivače Rima, braću Romula i Rema. Turski izvori ovaj grad nazivali su Ihram Haram Izvesno je da je u Ramu boravio zloglasni Hunski vođa Atila, poznatiji pod nadimkom Bič božiji. Pošto je Romul osnovao Rim, Rem je lutajući došao na ovo mesto i tu osnovao svoj grad. Priča veli da je turski sultan Bajazit II obilazeći svoje vojnike zastao da se odmori na brežuljku sa koga se pružao lep pogled na Dunav, i suprotnu ugarsku stranu. Sedeći tako na prostirci-ihramu (turski naziv za ćilim), kažu da je zaspao. Kada se probudio osećao se kao preporođen. Posle je naredio da se na mestu njegovog ihrama sagradi tvrđava, koja je po ihramu i dobila ime. Istorijски izvori govore da je današnja tvrđava delo upravo Bajazita II. Letopisi su zabeležili da je Bajazit II (1430-1512) posle smrti Mehmed Paše, preuzeo vlast i

obnovio Ram i Kulec za potrebne borbe vatrenim oružjem. Zanimljivost je da je u sredini tvrđave u potpunosti sačuvana nekropola Rimskog legionarskog vojskovođe kružnog oblika, a posvećena je Rimskom bogu Jupiteru, Turci su je iz strahopoštovanja sačuvali u potpunosti, u veri da im ona donosi sreću. Nakon obilaska i razgledanja uputili smo se obalom Dunava u pravcu sela Zatonje uz prijatnu hladovinu i pogled na reku. Negde na polovini staze napravili smo oštar zaokret i zakoračili u peščaru penjući se ka vrhu brda Gorica na nekih 250 mnv. Iako je bio prijatan, ne baš preterano vreo dan, uspon po pesku vejavcu je bio zaita naporan, posebno meni, jer sam prethodni dan gazio isto takav pesak u Subotičkoj peščari. Savladali smo i ovu prepreku, došli do vrha i polako počeli spuštanje drugom stranom ka Ramu. Izbili smo na stene koje pružaju veličanstven pogled na Dunav u krugu od skoro 360 stepeni, ovde se zadržali da uživamo u lepoti koju na ovaj pogled pruža. Zatim još kratak spust do autobusa koji nas je prevezao do Srebrnog jezera. Saznao sam da to u stvari i nije jezero nastalo prirodnim putem, nego pregradnjom rukavca Dunava na dva kraja tako da je nastalo jezero. Lepo uređen turistilki kompleks, sa plažom i mnogo restorana i hotela i dečjim igralištem. Uz samo jezero, cene hrane su vrtoglavo visoke, ali već u drugom redu padaju na trećinu, tako da smo pojeli lepu porciju riblje čorbe. Još malo razgledanja jezera, suton polako pada, opet autobus i put kući.

Fotografije **Ivan Weitzenfeld**